

BURN
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

ÎN FLĂCĂRI

Editura MIRON

DRAGON'S HUNT

PROLOG

Astăzi, la bordul navei *Ceața Argintie*

O VACANȚĂ INFERNALĂ

JENNER REDWINE stătea încremenită pe scaunul de la bar, încercînd să-și amintească ce anume anume îi spusese Bridget și nu se potrivea cu coșmarul prin care trecea. Îi spusese că în cursul serii un bărbat se va certa cu o femeie. Femeia, Tiffany, va pleca, după care bărbatul, Cael, o va aborda pe ea. Jenner fusese instruită să pară interesată și prietenoasă. Va trebui să facă exact ce i se va spune, altfel Syd, singura ei prietenă pe lumea asta, va fi omorâtă.

Scena nu se desfășura aşa cum se așteptase ea. Tiffany nu părăsea barul. Striga și se bîlbîia și se dezlănțuise într-un acces de furie de bețiv, deși, firește, nu era cu adevărat băută. Îl acuza pe Cael că se culcă cu Jenner, deși aceasta era prima seară pe vapor și nu se culcase cu nimeni, încă – probabil – din cauza orei timpurii. Cael o abordase pe Jenner *înainte* de a fi început scandalul cînd, desigur, încă nu știa cine era el. Stătuse alături de ea la barul aglomerat să comande băuturi și nu-i spusese nimic sugestiv. Nu, nimic în seara asta nu se derula aşa cum îi spusese Bridget, exceptînd cearta publică, în plină desfășurare.

Cael se va ocupa de detalii, spusese Bridget. Cu siguranță că o făcuse. Jenner habar nu avea ce-o să urmeze și poate că

ăsta era un lucru bun. Nu era actriță, nu putea continua ca o prefăcută cu experiență, care se adapta momentului. Pe cînd ei puteau, era clar.

Bărbatul care îl îngheontise mai devreme pe Cael se alăturase cerții, la fel de sonor și de cherchelit ca și Tiffany, spunîndu-i acesteia că nu știa ce vorbea și că era băută și să se ducă în cabină să se culce. Era decis să-și asume scena jenantă, ceea ce era frumos din partea lui, chiar dacă era beat. Sau poate că era unul dintre ei, își spuse Jenner, pentru că nu-l cunoștea și zău, putea fi orice.

Singurii despre care nu se putea îndoii erau cei pe care-i știa deja. Poate că nu știa în cine să nu aibă încredere, dar știa în cine *putea* avea. Indiferent ce va urma, ea se va implica total, cu orice preț, pentru Syd. Prietena ei fusese amenințată și Jenner vroia să fie furioasă. Dacă se va putea înfuria, atunci nu-i va mai fi atât de frică.

Vroia să poată face ceva să-i scoată pe oamenii ăștia din viață ei – și a lui Syd. În loc însă, era îngrozită că indiferent ce ar face, lucrurile nu vor ieși bine pentru nici una dintre ele. Teama asta de ce ar putea urma și faptul că *nu știa* ce va urma o faceau să se simtă neajutorată, iar această slăbiciune nu o admira la nimeni, cu atât mai puțin la ea.

Poate că era momentul să capete control asupra cîtorva detaliilor, aşa cum o făcuse ieșind pe balcon, în timp ce o păzea Faith. Se dădu jos de pe scaun și încercă să se strecoare pe după Cael, ca și cum ar fi vrut s-o șteargă de acolo, doar că Tiffany, văzînd-o, începu să țipe la ea:

-Nu încerca s-o ștergi ca și cum ai fi Micuța Inocență! Te-am văzut eu flirtînd ...

-Nu te cunosc, o îintrerupse Jenner, în timp ce Cael se întorcea, schimbîndu-și subtil poziția, ca să-i blocheze drumul.

-Și nu-l cunosc nici pe el, aşa că scutiți-mă de cearta voastră urîtă.

Surprinzînd privirea unei femei pe care-o știa din Palm Beach, Leanne Ivey, ridică din umeri spre ea într-un neajutorat semnal habar-n-am-ce-se-petrece. Leanne îi aruncă înapoi o privire plină de înțelegere.

Faith se detașă brusc din mulțime și se apropie de Tiffany, petrecîndu-și brațul pe după umerii femeii brunete și șoptindu-i ceva. Tiffany izbucni în plîns și Faith o conduse încet afară, punînd capăt spectacolului. Aproape simultan, Ryan, soțul lui Faith, se apropie șchiopătînd de Cael. Îi spuse, pe un ton suficient de înalt ca să fie auzit de cei din jur:

-A fost frumos din partea ta că i-ai dat apartamentul tău.

-Doar n-o pot alunga, nu?

Cael continua să-i blocheze lui Jenner plecarea și acum, împreună cu Ryan, o făcură sendvici între ei. Era captivă și nu ar fi fost mai captivă dacă cei doi ar fi prins-o de cîte un braț și ar fi ținut-o strîns. Nu că ar fi avut vreo importanță. Nu avea unde să se ducă, deși expresia ei spunea clar că vroia să scape de-acolo.

Ceața Argintie era un vapor mare, plin cu lume ... încunjurat de apă. Chiar dacă oamenii ăștia nu i-ar fi amenințat prietena, unde s-ar fi dus, dacă ar fi reușit să scape? Cael ar găsi-o, indiferent unde ar încerca ea să se ascundă. Oricîrt ura situația asta, nu vroia să știe de ce ar fi fost el în stare, dacă nu obținea ce vroia.

Ryan continuă:

-A fost o întreagă tevatură cu camera noastră și acum avem două dormitoare în loc de unul. Dacă vrei, poți să iei tu cealaltă cameră.

-Îți mulțumesc dar mai întîi o să văd dacă mai au o cabină de lux. Știi cumva dacă s-au vîndut toate?

Lui Jenner îi venea să urle. Cei doi bărbați păreau atât de firești. Ca și cum ar fi purtat cea mai banală conversație. Ea știa că era orice numai asta nu, dar nimenei altcineva nu-și

dădea seama ce se petreceea. Presupunea că asta făcea parte din plan, doar că pentru nervii ei avea efect de șmirghel.

Ryan ridică un umăr.

-N-am auzit nimic. Dar dacă nu mai există, poți sta cu noi. Am discutat deja cu Faith, aşa că fii liniștit în privința ei.

Se uită apoi la Jenner, cu un zîmbet amabil, aproape prietenos.

-Ce mod de a-ți începe croaziera, nu?

-Cu o leucă în cap, conveni ea, încercînd din nou să se strecoare pe după ei. Abia mai putea respira, cu cei doi bărbați înălțîndu-se peste ea, strîngînd-o între ei. Îi furau aerul și ea avea nevoie să respire. Avea senzația că era strivită, deși nici unul dintre ei nu o atingea. Și atunci ...

Ryan întinse mîna și o apucă de cot ... un gest de adevărat gentleman, dar care de fapt o țintuia pe loc.

-Voi doi ați făcut cunoștință sau ați fost doar prinși în evenimente?

-Nu, nu ne-am cunoscut, spuse Cael, deși Ryan îi pusese ei întrebarea.

-Asta face toată scena și mai ridicolă, nu? spuse Ryan cu un rîs plin de regrete, ca de la bărbat la bărbat.

-Jenner Redwine, el este Cael Traylor.

-Încîntat de cunoștință, spuse Cael întinzînd mîna și Jenner nu avu altă variantă decît să și-o întindă pe a ei. Degetele lui puternice, calde, i le cuprinseră pe ale ei și-i simți bătăturile din palmă. Privi în sus și-i întîlni ochii albaștri, reci, care îi cîteau fiecare licărire de expresie care-i străbătea chipul.

Jenner înțelese că cei doi construiseră o situație în care ea și Cael apăreau într-o lumină mai bună decît dacă el s-ar fi descotorosit de Tiffany și s-ar fi apropiat imediat de ea. Bridget trebuie să fi comentat că lui Jenner nu părea să-i stătea în caracter să se lase agățată de perverși. Iar ei nu vroiau să privească cineva cu ochi bănuitori subita lor „idilă”. Făcînd-o

pe Tiffany să apară respingătoare și betivă, reușiseră să îcline balanța publicului spre noul cuplu. Și acum iată-i aici, prezentați cum se cuvine, de către un bărbat care, după toate aparențele, era absolut inofensiv și acceptabil.

Şireți, își spuse ea îngrijorată. Oamenii ăștia erau şireți. Nu trebuiau subestimați, nu că ea ar fi putut face ceva cu scenariul pus de ei la cale. Dar asta nici nu însemna că o să stea ca mortu-n păpușoi, fără să facă nimic; nici asta nu-i stătea în fire.

Norocul o să-i surîdă din nou, cînd Syd va fi în siguranță. Trebuia să credă că Syd va fi eliberată intactă și trebuia să credă că într-un fel va reuși ea să-i facă să plătească pentru ce le făceau acum, lui Syd și ei. Gîndul la orice alt posibil final ar fi paralizat-o – ori ea nu putea lăsa să se întîmple asta. Pînă cînd norocul nu-i va surîde, nu avea altă variantă decît să facă orice-i cerea Cael.

Numai gîndul la supraviețuire – și răzbunare – o împiedica să nu înceapă să urle în timp ce stătea acolo la taifas cu Ryan și Cael, lăsînd să pară totul normal și neimportant pentru cei care încă îi ascultau cu aviditate. Cael îi mulțumi din nou lui Ryan pentru oferta de a-i pune la dispoziție camera suplimentară, apoi se întoarse și luă de pe bar băutura lui Jenner, deopotrivă cu cocteul Ghostwater-ul comandat de el.

Cael se uită la Ghostwater, se strîmbă și puse paharul înapoi și-i spuse lui Jenner:

-Asta era pentru Tiffany. Băuse deja unul și insistase pentru un al doilea. Așa am aflat că efectul băuturii ăsteia e rapid și dur.

Jenner încuviință din cap, dar nu răspunse. Să mai muncească și el puțin, pentru idila asta subită.

Cael se uită în jur, la barul înțesat. Aproape cu toții reveniseră la propriile lor conversații. Muzica pornise din nou. Cael salută din cap vreo două persoane – cunoștințe sau ceva

mai mult, din propriul lui grup? – apoi spuse:

Respect - Haide să ieșim din aglomerația astă și să ne plimbăm puțin. Mi-ar prinde bine ceva mișcare.

Fără să-i acorde lui Jenner șansa de a declina propunerea, Ryan spuse:

- Voi doi duceți-vă. Eu merg să văd cum se descurcă Faith cu Tiffany.

Și Jenner se pomeni plimbându-se alături de Cael pe puntea pentru sporturi, pentru că puntea Lido era prea aglomerată cu scaune și oameni. Deși se aflau doar cu un etaj deasupra punții Lido, nivelul de zgomot era totuși considerabil mai mic și aveau și foarte puțină companie. Nu discutau; Jenner se uita drept în fața ei în timp ce mergea, pînă cînd el o apucă de braț și o trase într-un loc mai liniștit.

- Arăți ca și cum ai încerca să fugi de mine.

- Ca să vezi! spuse ea sarcastic. Ura faptul că avea o voce atât de plăcută, de profundă, că era înalt și chipeș și bine îmbrăcat. Se așteptase la un gangster oarecare, la cineva pe care să-l displacă de la prima vedere. În fond, era un răpititor de oameni, o lepădătură josnică. Inima îi babaia în piept, tare și repede, de frică, de groază, de efortul pe care-l făcea ca să lase impresia, cel puțin de la distanță, că se află la începutul unei idile de croazieră.

- Gîndește-te la prietena ta, îi răspunse el fără inflexiuni, coborînd doar și mai mult vocea. Sunetul fu purtat de briza accentuată de mișcările vasului și care aici, sus, era și mai puternică, îndepărțîndu-i părul de pe față. Se înfioră și își frecă brațele goale.

- Mă gîndesc la ea. Aceasta este și singurul motiv pentru care nu te-am împins peste balustradă.

- Atunci gîndește-te și mai intens, pentru că performanța tă în încercarea de a vinde impresia că între noi există ceva, e jalnică.

- Cui să i-o vînd? Doar nu-i nimeni aici, răspunse ea și de fapt era aproape adevărat. Nu se mai aflau acolo decît cîteva cupluri care se plimbau ca și ei și un bărbat singur, care urcase aici să fumeze și stătea departe bine de toți ceilalți. Nu era ea actrița aia bună care le-ar fi plăcut lor, iar amenințările nu reușeau să o schimbe. Categoric nu era ca ei, să reușească să se pretindă altcineva decît era.

- Eu decid cînd trebuie să vinzi ideea astă, nu tu. Și îți spun să o vinzi acum.

Se întoarse brusc cu fața spre el, atât de aproape încît se simți din nou învăluită în căldura lui. Vasul era bine iluminat, dar noaptea neagră care îi împresura arunca umbre peste chipul lui, făcînd ca oasele feței să-i pară mai aspre și mai severe. El se uită în jos la ea, o clipă infinită, apoi îi cuprinse talia cu mîinile și o trase spre el.

- Nu iei în serios, aşa cum ar trebui, starea de bine a prieteniei tale.

- Am făcut tot ce mi s-a spus să fac!

Urîse astă, dar o făcuse. Ce altă variantă avea? O cuprinse o panică nebună, gîndindu-se că astă putea însemna că ei îi făcuseră deja rău lui Syd?

- Sărută-mă ca și cum chiar ai dori astă, îi porunci el, aplecîndu-și capul spre ea.

Nu-l sărută. Nu putu. Chiar dacă buzele lui erau ferme și gura caldă, nu putea uita cine și ce era el sau că Syd era miza. Rămase țeapănă, ținîndu-și respirația, cu brațele căzute de-a lungul corpului, în timp ce el o săruta. Dacă ar fi avut o urmă de compasiune în el, ar fi înțeles că era terifiată și ar fi renunțat, dar, presupuse ea, Cael nu posedă aşa ceva.

- Fii convingătoare, mormăi Cael în gura ei, adîncindu-și sărutul, plimbîndu-și gura peste a ei, explorînd-o mai mult, cu limba. Jenner se cutremură de revoltă dar se gîndi la Syd și-și ridică obedientă brațele, să și le înlânțuie pe după gîtul lui.

Încercă totuși să-și țină corpul cît mai departe de al lui, încercă să nu-și prezeze sînii de el mai mult decît era nevoie. De la distanță putea arăta suficient de dornică pentru cineva care i-ar fi privit iar asta ar fi trebuit să fie destul ca să-l mulțumească. Dar el îi învinse rezistența trăgînd-o și mai aproape de el, potrivindu-și trupurile ca doi îndrăgoșați și ținînd-o fixată acolo. Îi simțea, sub mătasea cămășii lui, duritatea umerilor mușchiuloși, îi simțea umflătura penisului, tot mai mare, tot mai ferm.

Ah, Dûmnezeule. Se simți inundată de o panică oarbă. Omul acesta avea o erecție. Nu era ca ceilalți bărbați, nu putea avea încredere în el că-și va înfrîna orice interes sexual nedorit, că îi luase în serios „nu-ul”. Încercă să se retragă atât cît să mai slăbească presiunea trupului lui, doar că el o ținea atât de strîns încît îi fu imposibil. Era în întregime la mila lui, dacă avea aşa ceva ... dar cum putea presupune despre el altceva decît ce era mai rău? Ce intenții avea cu ea? Se temea că știa deja și nu avea cum să-l opreasca.

Oare același lucru i se întîmpla și lui Syd? Fusese atât de îngrozită la ideea că Syd ar putea muri, iar acum trebuia să accepte că se puteau întîmpla și alte lucruri și că nici una dintre ele nu va ieși nevătămată din asta. Gîndurile ei despre răzbunare devineau acum fleacuri. Vroia să supraviețuiască; nu vroia să suferă. Vroia același lucru și pentru Syd. Nu mai existau alte gînduri despre ce se va întîmpla după, exista doar teroarea supraviețuirii clipă-de-clipă.

-Nu, șopti ea, incapabilă să-și stăpînească implorările. Ura faptul că cerșea, cînd ceea și-ar fi dorit ar fi fost să-l scuipe în față, se ură că-i permitea să vadă cît era de însăpămintată.

-Atunci fă-o ca și cum ai vrea asta, spuse el pentru a doua oară, sărutînd-o din nou.

Înebunită de furie, neajutorată, făcu ce i se cerea.

PRIMA PARTE

NOROC PROSTESC

CAPITOLUL 1

În urmă cu șapte ani ...

CELULARUL LUI JENNER REDWINE sună în timp ce se tîra prin parcare, spre mașina ei. Dylan trebuie să fie, își spuse ea ușor enervată, în timp ce-și pescuia mobilul din geanta de doc; nu avea telefonul decît exact de cinci săptămîni, dar el își crease deja un tipic. Paria că știa și ce anume vroia. Deschise, spuse alo și aștepta să vadă dacă a cîştiga pariul cu sine.

-Bună, scumpă, spuse el, ca întotdeauna.

-Bună.

Dacă el ar fi avut o urmă de sensibilitate, ar fi observat evidenta lipsă de entuziasm din vocea ei, doar că „sensibilitate” și „Dylan” erau două lucruri total diferite.

-Gata slujba?

Ca și cum el nu s-ar fi uitat la ceas, își spuse Jenner.

-Da.

-Ce-ai zice să te oprești la 7-Eleven și să iezi un carton de șase, da? Plătesc eu.

Pînă acum nu i se mai întîmplase, își spuse ea ursuză și chestia asta începea să o obosească. Slujba lui jalnică era mai

bine plătită, dar el își bea berea pe punga ei. Pentru *ultima oară*, își promise Jenner.

-S-a făcut, și spuse și închise telefonul. Dacă nici de data asta nu-și va plăti berea, va fi ultima ei cinstă.

Abia pontase de plecare, la terminarea schimbului al doilea, la Compania de Ambalare a Cărnii, Harvest, era epuizată și tălpile o dureau de la statul în picioare, pe ciment, în ultimele opt ore. Dylan ieșise din primul schimb la atelierul unde lucra, ceea ce însemna că terminase cu opt ore înaintea ei, dar nu catadicsise să-și cumpere berea. În schimb, stătea și se uita la televizorul ei și mîncă mîncarea ei.

A avea un prieten constant păruse o treabă bună la început, dar Jenner nu prea suporta fraierii, chiar dacă fraierul era ea însăși. Dacă Dylan nu va da semne de miraculoasă revenire, în curând îl va trece la rubrica „greșeli”. O să-i acorde această ultimă șansă – nu pentru că ar fi crezut că el o să-și revină ci pentru că, într-un fel, avea nevoie de această suplimentară probă, ca să se decidă să facă pasul de unde nu mai exista întoarcere. A se agăta de oameni cînd trebuia să se debaraseze de ei era o carență caracterială, dar se cunoștea prea bine ca să știe că *trebuia* să-i acorde această ultimă șansă, altfel incertitudinea ar fi devorat-o de vie.

Ajuns la Dodge-ul ei prăpădit, descuie portiera și trase tare de mîner – portiera șoferului avea tendință să se înțepenească. După o primă rezistență la efortul ei, ușa cedă brusc, cu un scîrțit de balamale ruginite și Jenner se dădu înapoi. Stăpînindu-și nervii, intră în mașină, trînti portiera și vîrî cheia în contact. Motorul porni din prima. Gîsca asta Albastră nu arăta ea prea bine dar era de încredere și asta era tot ce-i cerea. Barem avea și ea *ceva* pe care se putea bizui, chiar dacă acel ceva era o mașină hurducănită, ruginită.

Cel mai apropiat 7-Eleven de duplexul ei se afla la cîteva intersecții în afara drumului ei, dar cu siguranță suficient de

aproape pentru ca Dylan să poată ajunge acolo fără efort. Magazinul era puternic luminat și parcarea era plină, în ciuda orei tîrzii. Jenner își vîrî Dodge-ul într-un spațiu cît doi mini-chiloței, dar la naiba; ce mai conta încă o bușitură la o mașină care era de fapt, toată, o mare bușitură?

Se împinse cu umărul în portiera care se deschise cu prea multă forță și lovi mașina alăturată.

Se cutremură, se contorsionă ca să se poată strecu prin deschiderea mică și frecă cu degetul lovitura de pe cealaltă mașină, ca să o mai netezească – nu că proprietarul ar mai fi observat una în plus, avînd în vedere că mașina arăta aproape la fel de rău ca Gîsca ei.

O izbi în față miroslul combinat de gaze de eșapament, benzină și asfalt. Miroslul tipic al verii și una peste alta, ei îi plăcea miroslul de benzină. Și de petrol. Bizar, într-adevăr, dar nu era ceva pentru care să-și piardă timpul și să se îngrijoreze.

Tălpile adidașilor îi intrau în asfaltul moale al parcării, în timp ce se tîra spre magazin. Cînd intră, o învăluiră răceala de aer condiționat de dinăuntru. Își dori să stea o clipă, doar ca să absoarbă aerul rece. Valul de căldură care cocea Chicago-ul părea să sugă din ea și ultima picătură de rezistență. La naiba, era obosită. Își dorea să fie acasă, unde-și putea arunca adidașii din picioarele dureroase, să-și scoată jinșii și maieu și să se trîntească pe pat, pentru ca briza ventilatorului din tavan să poată sufla peste corpul aproape gol. Dar nu, ea trebuia să-i cumpere bere lui Dylan. Și atunci cine era perdantul? Dylan sau ea?

Aruncă o privire spre coada ciudat de lungă de la casă și avu un moment de *aha!* cînd înțelese brusc ce se petreceau. Se strînsese un jackpot uriaș și tragerea era mîine seară. De aceea era plină parcarea și coada asta la casă. Din cînd în cînd juca și ea și de vreo două ori câștigase cîțiva dolari, dar de cele mai multe ori, nu se obosea. Dar în seara asta, totuși ... la naiba,

de ce nu? Dylan poate să-și mai aștepte berea.

Reșpede înșfăcă un carton cu șase beri și se așeză la coada care serpuia între două culoare pînă în fundul magazinului, apoi se întorcea spre alt culoar. Își trecu timpul citind prețurile, uitîndu-se la dulciuri și încercînd să decidă ce numere să tragă. Era făcută sendvicii între doi tipi care miroseau a bere veche și sudoare și care din cînd în cînd i se adresau cu diverse comentarii pe care de cele mai multe ori le ignora. Era scris oare pe fruntea ei: „Toți ratații să se adreseze aici?”

Sau poate că rîvnea la berea ei. Într-o seară fierbinte de vară berea era la mare căutare – poate chiar la mai mare decît o blondă obosită, într-un maieu albastru urît, pe buzunarul căruia erau brodate cuvintele „Ambalaje de Carne Harvest”. Deși la muncă trebuia să poarte salopetă și bonetă din plastic, compania le cerea angajaților ei să poarte bluzele companiei și pe drumul spre casă, gîndindu-se că-și face astfel reclamă pe gratis. Iar angajații chiar trebuiau să-și cumpere afurisitele alea de maieuri – dar cel puțin, dacă plecau de la firmă puteau să și le păstreze ...pînă cînd aveau să le arunce, cu prima ocazie.

Sau poate că papițoii ăștia doi se uitau la maieu ei și se gîndeau „Ei, asta are o slujbă! Si bere!” Pentru că un maieu ca acesta nu-l putea avea pe vino-ncoace.

În sfîrșit, înaintarea de melc a cozii o aduse în fața casei. Trînti banii și cumpără trei bilete, mai mult pentru că trei era considerată o cifră norocoasă. Alese la întîmplare trei grupaje de cifre, gîndindu-se la zile de naștere, la numere de telefon, la adrese și la orice altceva îi mai trecu prin cap. Își aruncă apoi bilettele în sac și o porni înapoi spre mașină. Mașina care fusese parcată lîngă a ei plecase și în loc se afla acum o camionetă. Atît de aproape de mașina ei încît i-ar fi fost imposibil să se urce prin portiera șoferului. Înjurînd printre dinți, deschise portiera din dreapta și reuși să se strecoare

înăuntru, apoi să sară peste consola dintre banchete. Noroc că era numai piele și os și flexibilă, altfel nu ar fi reușit.

Mobilul sună exact cînd se chinua să se strecoare în fața volanului. Tresări, se lovi la cap și înjură din nou. De data asta însă, nu printre dinți. Scormoni după mobil, apăsa butonul și strigă:

-Ce e?

-Ce ți-a luat atîta timp? întrebă Dylan.

-Să-ți cumpăr nenorocita aia de bere, asta mi-a luat atîta.

A fost coadă.

-Bine, grăbește-te, da?

-Sînt pe drum.

Dacă tonul ei a fost acru, lui i-a scăpat cu desăvîrsire detaliul acesta, dar se părea că lui Dylan îi scăpau multe detalii.

Fiecare jumătate de duplex unde locuia ea avea propriul ei minuscul loc de parcare, un lux pe care-l aprecia, de vreme ce nu trebuia să parcheze în stradă. Mă rog, în mod normal nu parca în stradă. Dar în seara asta în parcarea ei se afla Mustangul lui Dylan, aşa încît trebui să vîneze un loc pe stradă. La vremea cînd găsi unul, cînd se tîrî înapoi spre casă - unde toate luminile erau aprinse – scotea deja flăcări pe nas.

Evident, cînd intră, primul lucru pe care-l văzu era Dylan răstignit pe canapeaua ei, cu cizmele de lucru pe măsuța ei, urmărind un meci de wrestling care urla la televizor.

-Bună, scumpă, spuse Dylan zîmbind în timp ce se ridică, jumătate din atenție rămîndu-i tot la televizor. Îi luă din mînă cartonul cu șase beri și scoase una.

-La naiba, nu e rece.

Îl privi în timp ce lua deschizătorul pe care și-l adusese deja de la bucătărie – ca să nu mai aștepte cu berea – scotea capacul, și ducea sticla la gură. Aruncă apoi capacul sticlei pe măsuța ei de cafea și se instală din nou pe canapea.

-Ce-ar fi să le duci pe celelalte la frigider, cînd mergi să te schimbi? îi sugeră el. Ea se schimba întotdeauna cum ajungea

acasă, pentru că nu mai suportă să stea în nenorocitul ăla de
remaieu urât, din poliester.

-Cum să nu, spuse ea luînd cartonul cu beri și spunîndu-i
cît au costat.

Dylan căscă ochii la ea.

-Ha?

-Berea. Ziceai c-o plătești.

-Ah, da. Dar nu mi-am adus banii. Îți dau mîine.

Bang. Auzea clopoțelul care-i spunea că Dylan depășise
linia de unde nu mai exista întoarcere. Așteptă senzația de
eliberație, dar nu simți decît oboseală. Spuse:

-Nu te obosi. Pleacă doar și nu te mai întoarce.

-Ha? făcu el din nou. Era clar că avea probleme nu numai
cu gînditul dar și cu auzitul. Dylan era chipeș – chiar *foarte*
chipeș – dar nu suficient de chipeș încît asta să-i compenseze
defectele. În fine, își irosise cu el aproape patru luni din viață;
data viitoare o să știe mai bine. La primul semn de jumuleală,
valea.

-Valea! Noi doi am terminat. A fost pentru ultima oară că
m-ai tapat.

Și Jenner deschise ușa și rămase acolo. Așteptîndu-l să
plece.

Dylan se ridică de pe canapea, lipindu-și pe față zîmbetul
acela fermecător, care o orbise la început.

-Scumpo, ești obosită ...

-Al naibii ce-ai brodit-o. Da, sănătatea de tine. Haide.
Afară cu tine, spuse Jenner hîșîndu-l cu mâna.

-Jen, haide ...

-Nu. Asta a fost. Tu n-aveai nici o intenție să plătești berea,
eu n-am nici o intenție să-ți acord o altă șansă.

-Dacă asta conta atât de mult pentru tine, n-aveai decît să
mi spui. Nu trebuie să te priești, lansă el, zîmbetul fermecător
fiind înlocuit de o privire încruntată.

-Ba da, trebuie. Afără!

-Putem să ne gîndim, să mai încercăm ...

-Nu, Dylan, nu putem. Asta a fost ultima ta șansă. Fie ieși
singur pe ușă, fie chem poliția.

-Bine, bine.

Și Dylan ieși în pridvorul minuscul, apoi se întoarse și-i
spuse:

-Oricum mă săturăsem de tine. Tîrfă!

Jenner îi trînti ușa în nas, apoi tresări cînd el lovi cu picorul
în lemn. Era clar gestul lui de despărțire, pentru că zece
secunde mai tîrziu îl auzi pornind mașina și-l privi, printr-o
minusculă deschizătură în draperii, dînd în marșarier și
demanînd.

Perfect. În sfîrșit. Era liberă, fără un prieten și se simtea
bine. Mai bine decît bine. În sfîrșit se simți inundată de
sentimentul de ușurare și eliberare și inspiră adînc, simțind
cum parcă i se lua de pe umeri o tonă de greutate. Ar fi trebuit
să se gîndescă mai de mult la ea, să-și scutească atîta
amărăciune. O altă lecție învățată.

Să înceapă cu începutul. Se duse înapoi acolo unde își
parcase mașina și și-o aduse la loc pe aleea ei, unde îi era locul.
După care, de îndată ce se află în siguranță înăuntru, cu ușile
încuiate și draperiile bine trase, o sună pe Michelle, prietena
ei cea mai bună în timp ce, în drum spre dormitor, începea
deja să-și scoată hainele de pe ea. Prietena ei cea mai bună
trebuia să afle imediat că o rupsese cu Dylan, aşa că o anunță,
de îndată ce Michelle îi răspunse:

-Dylan este de domeniul trecutului. Tocmai i-am dat
papucii.

-Ce s-a întîmplat? Te însela? Michelle părea şocată.

-Nu că aş fi știut ceva, dar asta nu înseamnă că n-o făcea.
Dar m-am săturat să mă tot ciugulească de bani.

-La naiba. E un bărbat atât de bine.